

Dom kom...

Dom kom över bergen, hade nästan gett opp,
lämnandes efter sig, den enda spillra trygghet.
Få rota sig igen, få leva, ett hopp om nytt hopp.
En liten gnista, en familj i skygghet,
ett barn, som ännu ej vet varför, får fly,
till hopplös tillvaro, söka en annanstans.
Lämna allt, vänner, släkt, sin egen by,
lämna, trygghet som måhända en gång fanns.
Kasta sig ut i okänd värld, till okänt land,
utan att veta, utan den ringaste aning om,
det någonstans kan finnas, en hjälpande hand,
kan finnas någon, bara någon, som...

Skulle vi då någonsin kunna förstå?
Inse, vad alla umbäranden innebär,
Vi som faktiskt har det rätt bra ändå,
vi som redan lever, och är rotade här.
Så vilka är då vi, att döma?
Dessa våra minsta, som tagit detta kliv.
Vi borde istället hjälpa och gömma,
de som intet har, som riskerar liv,
för andras liv, som bara vill omdaning,
till någonting bättre, för sitt eget rike,
vill slippa stå under ständig spaning,
vill demokrati, solidaritet och dess like.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hawk med Poeter.se id #29388 innehar upphovsrätten